Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 3 листопада 2009 року № 43 (311)

ЗНАК ДОБИ

ЕПІДЕМІЯ ЯК ДІАГНОЗ

"В умовах епідемії влада зобов'язана безкоштовно розповсюджувати ліки і засоби профілактики", – так вважає голова Рівненської обласної організації КУН, лікар-кардіолог міської лікарні Ігор КРИВКО.

30 жовтня Міністерство охорони здоров'я України оголосило про початок епідемії каліфорнійського грипу A/H1N1 (так званого свинячого). У зв'язку з цим Кабмін заборонив усі масові заходи та призупинив навчальний процес в усій країні.

Система охорони здоров'я України, яка і так "на ладан дихає", виявилася не готовою протистояти такому грізному супротивнику.

Проте, замість ефективних дій уряду на тлі наростаючої епідемічної загрози, суспільство побачило колосальний політичний піар. Особливо яскраво це демонструє та, що "працює".

За даними деяких аналітиків, посіяна урядом паніка і навіть можливе запровадження надзвичайного стану найвигідніше саме діючому прем'єр-міністру Юлії Тимошенко. Звісно ж, "вона" вже "бореться" з епідемією, особливо у ЗМІ (це ще один плюс до рейтингу), а виділених 500 мільйонів гривень (трохи більше 10 гривень на кожного громадянина України) недостатньо для приборкання епідемії.

Про те, як пересічному українцеві розпізнати свинячий грип, "НіД" поцікавилася у голови Рівненської обласної організації КУН, лікаря-кардіолога Ігоря КРИВКА.

– Пане Ігорю, чи спроможна надати кваліфіковану допомогу хворим наша убожіла медицина, та яка ситуація із захворюванням у Вашому регіоні?

– Станом на 2 листопада у міській лікарні міста Рівного на лікуванні перебуває 156 осіб, з них 6 – у важкому стані, 3 – у критичному. Тільки у трьох випадках діагноз каліфорнійського грипу лабораторно підтвердився. Складність полягає в тому, що нам доводиться надсилати аналізи до обласної санепідемстанції, яка видає результати через 6–7 діб, а за цей час хворий може померти. Лікарні не забезпечені діагностичними експрес-системами.

Закінчення на 2-й стор.

ГЕТЬ ІДОЛА!

Суд зняв обвинувачення з українських патріотів, котрі пошкодили пам'ятник Леніну у Києві

30 жовтня відбулося засідання Шевченківського районного суду м. Києва у справі п'ятьох українських патріотів, які 30 червня цього року намагалися демонтувати пам'ятник міжнародному терористу, організатору Голодомору ВЛеніну у Києві на Бессарабці.

Суддя Кирило Кормушин частково задовільнив скаргу адвоката обвинувачених і скасував постанову про порушення кримінальної справи щодо Миколи Коханівського, Андрія Тарасенка, Олександра Задорожного, Івана Срібного та Богдана Франта, порушену слідчим Шевченківського РУГУ за ч.2 ст.298 КК України (незаконне пошкодженням пам'ятки національного значення). За даною статтею передбачалось покарання до п'яти років позбавлення волі.

Як повідомив адвокат обвинувачених Сидір Кізін, суд прийняв до уваги той факт, що даний пам'ятник ніколи не вносився до Державного реєстру пам'яток національного значення. Крім того, на даний час згідно з Постановою Кабміну N928 від 03.09.2009 року пам'ятник взагалі знятий з обліку та не підлягає охороні державою.

Разом з тим, суд залишив у силі постанову слідчого про порушення кримінальної справи за ч.2 ст. 296 КК України (хуліганство).

Адвокат Сидір Кізін заявив про намір подати апеляційну скаргу на рішення суду, оскільки в суді було доведено, що обвинувачені діяли з ідейних мотивів, а демонтаж цього пам'ятника передбачений трьома Указами Президента.

Прес-служба КУН

РОСІЯ: РУХ ОПОРУ

ДОЛАЮЧИ ІМПЕРСЬКИЙ ТОТАЛІТАРИЗМ

Олесь ВАХНІЙ

Історія подарувала чимало прикладів і свідчень того, що тоталітарний устрій держави й спроби механічно зліпити в одне ціле представників різних за культурою й менталітетом народів приречені на поразку. Доречною буде згадка про стародавні Ассірію, Вавилон, Рим і найдемократичнішу з-поміж усіх імперій Австро-Угорщину. Не є в тій справі винятком і Росія. Після зникнення з політичної мапи світу Радянського Союзу, в багатьох новопосталих національних державах почали (нехай і не так швидко, як того очікували дисиденти) відбуватися процеси демократизації суспільства. Свого часу вони могли б відбутися і в самій Росії, проте звикла лише до адміністративно-наказного устрою верхівка найбрутальнішими методами унеможливила розвиток демократичних починань. Російська Федерація донині залишається тоталітарною державою, котра де-юре і де-факто є правонаступницею комуністичної диктатури Сталіна, Молотова, Берії та КДБ. Як свідчить трагічна для російського народу статистика, влада в Росії належить зденаціоналізованим дітям та внукам компартійно-господарської номенклатури часів Радянського Союзу.

На щастя, нівелююча людську гідність тоталітарна система не в силах примусити наділену розумом і гідністю людину стати німим рабом і бездумним виконавцем примх і забаганок зграйки паразитуючих на російській патріотичній та великодержавницькій ідеях можновладців. Ще за часів панування безбожного комунізму в Росії були (нехай і нечисельні) осередки інтелігенції, котра протестувала проти нав'язування росіянам місії "старшого брата", "збирача земель" і "захисника покривджених народів". Більш чисельними й суттєво помітнішими в суспільному житті Росії ці середовища стали після розпаду Радянського Союзу. Зрозуміло, що діяльність непідконтрольних тоталітарній системі партій та організацій примушує нинішніх адептів злочинно-атавістичного устрою до здійснення ганебних актів політичних репресій і переслідування. Виголошуючи з високих трибун побрехеньки про прихильність принципам демократії, російські високопосадовці продовжують ганебну практику порушень навіть задекларованих у Конституції прав громадян. Під сучасну пору в Росії продовжують репресовувати всіх, хто відмовляється бути слухняним коліщатком антилюдської системи. Доречною буде згадка про щорічне переслідування учасників "Маршу Незгідних". Репресії, арешти за сфабрикованими звинуваченнями, фізичні розправи і навіть убивства, унеможливлення проведень громадських заходів та зборів примусило багатьох чільників російських патріотичних середовищ шукати нагоди зібратись задля обговорення ситуації, що склалася в Росії, за її межами. Погляди багатьох із них звернулись у бік Києва.

Закінчення на 5-й стор.

43

4 820102 210017

ЛІТОПИС БОРОТЬБИ

ЧЕРВОНИМИ І ЧОРНИМИ НИТКАМИ

виткана історія визвольного руху української нації

Марта РИМАР

Дві знакові дати зійшлися у часі цієї осени: 67-ма річниця створення Української Повстанської Армії та ювілейна 65-а річниця відтоді, як постала Українська Головна Визвольна Рада.

На жаль, загальносуспільного резонансу цим відзнакам аж ніяк не могли забезпечити слабкоукраїнські електронні ЗМІ. Одначе у столичному Будинку вчителя (колись Центральній Раді) відбувся неформальний вечір "Лицарі волі". Ініціатори та натхненники віншування – Український інститут Національної пам'яті, Центр національного відродження імени Степана Бандери за сприяння Української інформаційної служби і мистецького об'єднання "Остання барикада". Запросили до розмови сотенного УПА Мирослава Симчича, доньку президента УГВР Наталку Осьмак, зв'язкового Романа Шухевича Любомира Полюгу. Приєднався також цілий сніп людей мистецтва: легендарний гурт "Рутенія", бандурист Тарас Компаніченко, хор "Чумаки", співак Андрій Кошман, актори Галина Яблонська, Кирило Булкін та Василь Шандро.

Пригадуючи свою участь у визвольній боротьбі у лавах УПА, Микола Симчич провів аналогії між нинішньою ситуацією в Україні та тією, що мала місце у 20–40-х роках минулого століття. "Тоді, як і нині, проукраїнські сили, що відстоювали державницькі, самостійницькі позиції, взаємно поборювали одна одну, чим скористалися вороги України. "Українців наново намагаються роз'єднати. Нам, як ніколи, варто єднатися в моноліт. Нинішня ситуація в Україні, можливо, така ж погана, як і тоді. Але ми, як і тоді, є розколотими і понад усе потребуємо об'єднання, – наголосив ветеран УПА. – На мою думку, це об'єднання мусить відбуватися довкола людини, котра має Україну в серці, Бога в душі. Власне, такою людиною є Президент України Віктор Ющенко! Підтримаймо ж його". Зала зустрічала промовця, який і в солідному віці зберіг молодечий запал, щирими оплесками. А він – ще й пригадував пережите, бойових побратимів, разом з якими протистояв добре вишколеним загонам НКВС: "Якось у бою ми зіткнулися з супротивником, який чисельно і збройно переважав нас щонайменше уп'ятеро. Та ми не тільки не відступили, а й вщент розгромили підрозділ НКВС, поквитавшись за їхні звірства, що чинилися на Північному Кавказі і в Криму".

Прикметна деталь: учасникам урочистого вечора "Лицарі волі" з усіх державних високопосадовців надіслав своє вітання тільки Президент Віктор Ющенко.

Колишні повстанці схвально зустріли виступ директора департаменту гуманітарної політики Міністерства оборони України Петра Костюка. Ще б пак! Він наголошував на державницькому підході до обороноздатності України, необхідності мати дієве українське військо, добре озброєне і вишколене, виховане на кращих традиціях українського народу і борців за його волю: "Наша нація пройшла через смертельні випробування, втративши при цьому десятки мільйонів синів і дочок. Маємо зробити висновки, які б убезпечили нас від повторення таких трагедій".

Про те, яким був у житті лицар українського народу Роман Шухевич розповів його особистий охоронець Любомир Полюга, який до останніх днів життя був поруч з командармом УПА:

"Це була напрочуд проста у спілкуванні людина. Вимогливий насамперед до себе, а потім і до побратимів по зброї. Себе за героя не вважав, мав за героїв простих селян, які допомагали УПА. Часто казав, мовляв, ми, вояки зі зброєю, захистимо себе. Звичайні селяни ж будь-якої миті можуть стати жертвами спецслужб".

Присутній на урочистостях співробітник Державного архіву СБУ Олександр Тищук запевнив присутніх, що Служба Безпеки України і надалі відкриватиме архіви, що стосуються національно-визвольної боротьби українського народу: "Документи – річ уперта, спростовувати їх вкрай важко. Тим більше, що підписані посадовцями колишніх МДБ й КДБ. Отже, документи свідчать: у лавах Української Повстанської Армії побували понад 500 тисяч осіб. До кінця 1943 року УПА охопила бойовими діями всю Галичину, а ще через рік – території сучасних Волинської, Рівненської, Житомирської, Івано-Франківської, Хмельницької, Вінницької, Закарпатської областей, а також кількох польських воєводств. Не всі воювали, чимало людей всіляко сприяли своїм родичам, ведучи "мирний" спосіб життя. Приміром, дружини і сестри повстанців були зв'язковими, пекли хліб, прали білизну. Тому в документах спецслужб вони проходять як "члени сімей бандерівців", "співчуваючі бандитам".

Тісно пов'язана з Українською Повстанською Армією з'ява 1944 року Української Головної Визвольної Ради як вищого політичного керівництва українським визвольним рухом. Вона була покликана об'єднати всі українські політичні сили, що змагалися за самостійну Україну, а також презентувати визвольний рух українців за кордоном. З перших вуст почути про життя, поневіряння навіть після смерти останнього президента УГВР Кирила Осьмака можна від його рідної доньки пані Наталі, котра ціною неймовірних зусиль домоглася перепоховання праху свого батька на рідній землі...

Подробиці про ці сторінки нашої історії ще належить пізнати переважаючій більшости нинішньої української людности. Тільки тоді є надія, що український народ стане міцною монолітною нацією, яку не здолають ні вчорашні, ні новітні загрози.

Слава Україні!

ЕПІДЕМІЯ ЯК ДІАГНОЗ

Фактично наша система охорони здоров'я матеріально і технічно не готова до повноцінного протистояння епідемії такого масштабу. Дільничні терапевти не мають ні Арбідолу, ні Амізону, чують лише обіцянки: привезуть завтра-післязавтра. У лікарнях навіть марлі не вистачає, вкрай потрібні дихальні апарати для реанімації, без яких важко вивести пацієнта з критичного стану.

На моє глибоке переконання: за умов епідемії засоби особистого захисту і ліки повинні розповсюджуватися безоплатно. Тоді й фармацефти не шаленітимуть з підняттям цін, адже ліки будуть спрямовуватися тим, хто їх потребує.

Проте боремося, як можемо. Перепрофілюємо відділення, створено спеціальний штаб у лікарні. Але ще 2–3 дні не буде належного забезпечення препаратами, і лікарі будуть безсилі у наданні необхідної допомоги.

– Пане Ігорю, як впливають на хворих та їхню поведінку некваліфіковані, панічні заяви окремих політиків, які намагаються заробити політичні дивіденди для президентської кампанії?

– Зайва паніка навряд чи принесе порятунок. Потрібна системна протидія епідемії. Тим часом, слухаючи полум'яні промови прем'єр-міністра, пересічний українець не одразу й збагне, що йому робити. Ще у травні місяці Юлія Тимошенко заявляла, що виділено 50 мільйонів гривень (по 1 гривні на людину) на боротьбу зі свинячим грипом. Хочу запитати: де обіцяні прем'єром лабораторії? Адже в ЗМІ повідомляється, що аналізи українських хворих з підозрою на A/H1N1 відправляють до Англії. Після панічних політичних заяв у аптеках зникли ліки, а в магазинах часник, помітно подорожчали лимони. В аптеках – черги за марлею та марлевими пов'язками.

Нині вкрай необхідні кваліфіковані фахівці й матеріальне забезпечення. Ми, лікарі міста Рівного, самостійно звернулися за допомогою до своїх зарубіжних колег із Польщі, Німеччини, Словаччини.

– Які симптоми свідчать саме про те, що це не звичайна застуда, а вірус каліфорнійського грипу?

– Перші три дні – нежить, на четвертий день – температура до 40 градусів, що супроводжується нудотою, блювотою, проносом, слідами крові в харкотинні. Тому кожному, хто прокинувся навіть з найменшою нежиттю, раджу негайно звертатися до лікаря. В жодному випадку не займатися самолікуванням, адже згаяний час може призвести до непоправних летальних наслідків.

На останок хочу звернутися до наших політиків, для яких президентське крісло важить більше, ніж здоров'я нації: припиніть витрачати мільйонні бюджети на проведення виборчої PR-кампанії, багатолюдних мітингів, розміщення коштовних рекламних текстів, а спрямуйте ці багатомільйонні кошти на закупівлю ліків. Замість бігбордів виготовляйте профілактичні маски, на яких можете розмістити свою політичну рекламу: "Вона – працює. Вона – це Україна", "Почую кожного", "Український прорив", "Покращення життя вже сьогодні.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Додаток
до постанови Кабінету Міністрів України
від 30 жовтня 2009 р. № 1154

ПЕРЕЛІК
лікарських засобів і виробів медичного призначення, на які встановлюються граничні оптово-відпускні та роздрібні ціни

Найменування лікарського засобу (виробу медичного призначення)	Одиниця виміру	Роздрібна ціна, гривень
1. Аміксин	таблетки по 0,125 міліграма № 3	55
2. Озельтамевир (Таміфлю)	капсули по 75 міліграма № 10	348,5
3. Азитроміцин	таблетки по 0,5 грама № 3	29,45
4. Амізон	таблетки по 0,25 грама № 10	15
5. Ампіцилін	таблетки по 0,25 грама № 20	9
6. Арбідол	таблетки по 0,1 грама № 10	45
7. Аскорбінова кислота	таблетки по 0,5 грама № 12	8
8. Ремантадин	таблетки по 50 міліграмів № 20	8,5
9. Мазь оксолінова	туба, 10 грамів	8,5
10. Хлоргексидину біглюконат	флакон, 100 мілілітрів	5
11. Марля	1 погонний метр	2
12. Маска одноразового використання	1 штука	1
13. Маска багаторазового використання марлева	1 штука	1,5
14. Рукавички	1 пара	1
15. Шприц	об'єм 5 мілілітрів	0,7

Примітка. Граничні оптово-відпускні та роздрібні ціни визначено відповідно до Порядку формування цін на лікарські засоби і вироби медичного призначення, щодо яких запроваджено державне регулювання, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 25 березня 2009 р. № 333.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Оліфінк Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшеволоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ДОКУМЕНТ НАЦІОНАЛЬНОГО ЄДНАННЯ

Обговорюємо проект Конституції Віктора Ющенка

Надія КАРПЕНКО,
депутат Роменської районної ради
Сумської області

Потрібно спершу задуматися, чи справді назріла потреба у внесенні змін до Конституції. Зараз усі негаразди в Україні приписують Президенту – Вікторові Ющенку. Нинішній хаос у державі спричинили прийняті у 2004 році зміни до Конституції, за якими сьогодні розбалансована вся система влади в країні. Президент не має ніякого впливу на ситуацію в економіці держави. Він констатує, що проводиться незбалансована бюджетна політика уряду, яка призводить до незрозумілої ситуації з курсом гривні, але він не може відкоригувати бюджет України, не може обмежити коливання курсу гривні, бо така нині діюча Конституція. Сьогодні Верховна Рада, по суті, не працює – і це теж недоліки діючої Конституції, що Президент не має важелів впливу. І хоч хто би був Президентом України, нічого б не змінилося, бо він мав би дотримуватися правил цієї Конституції, тобто підкріплене змінами Конституції 2004 року розбалансування влади спричинило розбалансування економіки держави, життя держави, життя усих громадян України. Тому Президент і хоче, щоб кожна гілка влади виконувала свою роботу і була за неї відповідальною. Він виніс на наш розсуд зміни до Основного Закону. Ці зміни потрібні всім, кому потрібна стабільність і демократичний розвиток України. Тепер від нас теж залежатиме, як будемо жити далі.

Основне завдання конституційної реформи Віктора Ющенка – збереження права українського народу як єдиного джерела влади в країні на визначення конституційного ладу в управлінні державою. Основна суть змін у Конституції – збереження державного суверенітету і нашої незалежності. За Ющенком, Конституція повинна бути зрозумілою і необхідною для кожного українця. "Переконаний, що це є справою найбільшого національного значення", – наголошує Віктор Ющенко.

Невже хтось заперечить Президентові потребу пропонованих ним 5-и основоположних змін до Конституції: збалансувати та стабілізувати владу, наблизити владу до людей, зміцнити місцеве самоврядування, поширити представницьку демократію, подолати політичну корупцію. Не розумію навіть, як можна не сприйняти цих пропозицій. "Я хочу, щоб у нашій державі постала Конституція, створена не під когось, не для політиків, а для нашого народу, нашої держави, нашої свободи, нашого прогресу", – говорить Віктор Ющенко.

Пропонована Президентом Конституція зміцнює свободу слова та незалежність засобів масової інформації, розширює права та свободи громадян України. Навіть передбачене зменшення терміну утримування під вартою без конкретних звинувачень громадянина України з трьох до однієї доби – це крок до підвищення цінности кожного українця.

Відрадно, що у проекті Основного Закону Президент дбає насамперед про національні пріоритети України – збагачення духовности, утвердження національної гідности, впровадження української мови як єдиної державної, визнання принципу єдиного громадянства, охорону основного національного багатства – землі. Думаю, що саме тому український народ, як невід'ємна частина європейської спільноти, у якого багатовікова історія саме українського державотворення, повинен підтримати істинно народну Конституцію Президента. Дехто ставить під сумнів необхідність обговорення запропонованого Президентом проекту Конституції: "Для чого це потрібно?". Коли громадяни України висловляться за підтримку, то ніхто не матиме права проігнорувати, не розглянути цей законопроект у Верховній Раді.

"Я готовий вислухати думку кожного українця", – говорить Президент. Слухати – то велике вміння, а ще більше – чути й розуміти. Президент хоче, аби ми не просто говорили, а ще й думали. Ми так довго йшли до свободи і незалежності, і так легко можемо все втратити. Саме ми, прості українці, маємо здійснити свій вибір – вибір волі та єднання. Відчувається, що у Президента є розуміння: об'єднавчою національною ідеєю повинна стати для всіх українців ідея сильної України. Єдність держави в її досягненнях і успіхах. При перемогах нашого футболу і в Харкові, і в Донецьку, і у Львові радіють однаково, вигукуючи: "Слава Україні, героям слава". Український потенціал могутній. Потужним джерелом європейської цивілізації була колись Київська Русь. Українці, її нащадки, гордо бережуть свою територію, і нині наша країна займає найбільшу в Європі площу. Україна має бути міцною європейською державою.

Радію, що законопроект Ющенка вперше в українській історії отримав схвалення й визнання Ради Європи. Експерти "Європейської комісії за демократію через право" ("Венеціанська комісія") дали високу оцінку Президентському проекту, що відповідає європейській конституційній та правовій традиції.

Вірю, що пропонований документ дістане народну підтримку, буде реалізовуватися в майбутньому, стане основою національної державної політики. За глибоко національним головним документом держави житимуть прийдешні покоління українців.

СУСПІЛЬСТВО

УКРАЇНА ПЕРЕМОЖЕ!

Петро МАСЛЯК

У своєму творі "Гамлет, або Феномен датського кацапізму" відомий художник, пересмішник і "ненормативник" Лесь Подерв'янський вкладає в уста відомих героїв Шекспіра монологи і діалоги, що практично дослівно взяті з сімейних монологів і діалогів людей, які живуть в Центральній Росії саме в наш час. Вимираюча в нас на очах серцевина Росії – вічно п'яна, і тому не здатна адекватно сприймати нинішню дійсність, що змінюється зі зростаючою швидкістю. Звідси і феномени "датського кацапізму", які полягають в органічному несприйнятті будь-яких змін не лише в своїй країні, а й у сусідніх державах, звідки вони можуть перекинутися на Росію. Будь-які зміни викликають цілком органічне неприйняття в Росії просто через масову загальмованість населення, його нездатність оцінити довкілля в час прискорення швидкоплинності буття.

Саме це призводить до консерватизму нації, візантійщини, євразійства, слов'янофільства й інших ідеологічних течій. Серед них практично немає жодної, яка була би спрямована в день завтрашній, а не вчорашній. І це не дивно, геополітичний час в минулому тік набагато повільніше, і тому росіяни ще встигали за ним. Нині ж вони відстають від нього все більше, що загрожує втратою контролю над власною територією, власною долею. Відомо, що деградація нації починається з перевищення дози вживання алкогольних напоїв (8 літрів на душу населення). За російськими ж джерелами, росіяни вживають майже втричі більше і посідають у цьому перше місце у світі зі значним відривом від інших країн. У країні вживається наркотиків у 7(!) разів більше, ніж у країнах ЄС. Середній вік життя чоловіків упевнено і швидко наближається до "точки неповернення", тобто 50 років. А ще 20 років тому він дорівнював 70 років.

Жартуни кажуть, що логіка буває трьох видів: формальна, залізна і жіноча. Пора вже вводити в ужиток і її четвертий вид, тобто логіку "датського кацапізму". Взяти хоча б лист пана Медведєва до пана Ющенка. Це класичний взірець такої логіки. Президент країни зі своїми проблемами звертається не до власної країни і народу, а до сусідньої. Це ні до формальної, ні до залізної, ні навіть до жіночої логіки ніякого відношення не має. Або звернення до України з вимогою віддати їй "Артек", бо, бачте, там стався педофільський скандал, а тому Україна не здатна управляти цим табором. За цією логікою Саяно-Шушенську ГЕС після катастрофи на ній треба передати в управління, скажімо, Китаю, бо Росія не здатна нею ефективно керувати, а після нещодавньої грандіозної пожежі на нафто-газових родовищах Західного Сибіру їх варто передати, скажімо, США. ДТП ж на дорозі на Кострому, за цією ж логікою, мало б потягнути передачу цієї дороги Україні чи Латвії.

"Датський кацапізм" тупий, як "сибірський валянок". Складається враження, що ці хлопці, при тому, що на ідеологічні диверсії проти України і українців витрачаються величезні гроші і на їхнє продукування працюють тисячі людей, не спроможні на креативні дії. В Україні на свій бік вони здатні перетягнути лише покидьків або дурнів. Через це в інструкціях, що видає своїм агентам в Україні ФСБ, саме на них і рекомендується звертати увагу, як на власну опору. А на такому людському матеріалі далеко не поїдеш.

Один знайомий росіянин, який є щирим патріотом України і вважає себе українцем, розповідав мені одну історію, що трапилася в 1990 році в Калузі. У нього класичне російське прізвище Іванов. Донька його вийшла заміж за російського офіцера, який служив у Калузі. В 1990 році, коли стало відомо, що Радянський Союз доживає останні роки, а може й місяці, КДБ провів операцію з масового переміщення офіцерів-росіян на службу до України. Мій знайомий у цей час поїхав до доньки і був присутній на вечірці, що відбувалася на квартирі його зятя з нагоди від'їзду офіцерів на нові місця служби. Всі присутні сприймали його як "свого хлопця" і тому говорили абсолютно відверто. Перед ними виступив полковник КДБ і почав інструктувати. "Ось ти, – звернувся він до одного з них, – їдеш до Харкова. Ти там повинен говорити, що ці прокляті нацики, свідоміти, бандерівці, западенці – це зрадники України, які хочуть її знищити. А ось ти, який їде до Львова, повинен скрізь говорити, що східняки, це москалі і комуняки, які є зрадниками України, які хочуть її знищувати. Треба цих східних хохлів зіткнути лобами з хохлами західними, а ми будемо їх мирити і через це будемо потрібними і тим, і сим".

А тепер самі подивіться в коментарях до статей, виставлених для обговорення в Інтернеті, чи вдалося цим хлопцям хоча б одне нове слово придумати з того часу, хоча б на мікрон щось змінити у власній тактиці. Написані у ФСБ і відруковані на аркушах паперу формату Ф-4 заготовки, які неграмотні оператори цієї організації не здатні навіть набрати без помилок, рясніють все тими ж словами: нацики, фашисти, бандерівці, свідоміти, галичани і таке інше. Одні і ті ж тексти періодично прориваються під різними зашифрованими іменами. На підприємствах, переданих свого часу Росії, в монастирях "церкви від Лукавого", тобто так званої Української православної церкви Московського патріархату, створено цілі осередки ФСБ з відповідним комп'ютерним забезпеченням і операторами.

Хочу звернутися до цих "хлопців", які нині ще більше активізувалися у зв'язку з президентськими виборами в Україні. Росія в небезпеці! Родіна мать зовьот. У Росії непочатий край роботи, спрямованої на порятунок вашої країни і вашої нації. Якщо ви їх щиро любите, відправляйтеся в Росію, працюйте на її добро. Не треба працювати на шкоду Україні. Ви даремно втрачаєте час, який спливає для Росії дуже швидко. Через 5–10 років вже буде пізно.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

НАЦІОНАЛІСТИ І ВЛАДА

Петро МАСЛЯК

Такого в новітній історії України ще не було. За три місяці до виборів Президента України більше половини виборців не знають, за кого їм віддати голоси. Так, саме більше 50%. Звідки така цифра? За соціологічними опитуваннями, понад 30 відсотків громадян усе ще не визначилися зі своїм рішенням, понад десять відсотків готові голосувати проти всіх, і стільки ж готові змінити своє рішення в останню мить. Думаю, що таких людей реально навіть більше за 60% відсотків. Якщо від цих 40 відсотків відняти ще й тих, які взагалі не збираються приходити, то ми отримаємо настільки мізерну цифру електоральної підтримки влади, що стає навіть моторошно.

Історія будь-якої країни йде шляхом проб і помилок. Інстинктивно електорат приводить до влади різні політичні сили, апробуючи їх на вміння і бажання керувати державою. Так і в цілому світі. Як би людство довідалося на практиці, який лад є ефективнішим, аби історія не надала такої можливости у вигляді націй, які у двох країнах паралельно будували різні політико-економічні системи (НДР і ФРН, Китай і Тайвань, Північна і Південна Корея, Південний і Північний В'єтнам). З них залишилися лише дві Кореї, порівняльний результат діяльности соціально-економічних систем яких настільки разючий, що в комуністичній Північній Кореї панує перманентний голод, а в ринковій Південній Кореї пенсіонери отримують таку пенсію, що до відходу в "кращий світ" встигають об'їздити, як туристи, весь світ.

Які ж сили в Україні вже були апробовані електоратом і які результати їхньої діяльности ми маємо історично зафіксованими? Почнемо з комуністів, які правили Україною впродовж десятиліть. За цей час вони спромоглися на три Голодомори, розв'язали разом з фашистами Другу світову війну і ще безліч неоголошених війн: від афганської до кубинської, від фінської до єгипетської, здійснили масові репресії проти українців та інших народів, набудували велику кількість технічно й ідеологічно неспроможних господарських об'єктів, що призвело до найбільшої у світі техногенної катастрофи (Чорнобиль). Невідомо, навіщо знищили десятки мільйонів людей і прийшли, як і мало бути, до повного краху. Цей список можна продовжувати безкінечно. За логікою, треба бути в інтелектуальному сенсі, м'яко кажучи, доволі специфічною людиною, щоб голосувати за таку партію і надалі. У новітній історії України комуністи прославилися на увесь світ тим, що вперше в історії людства створили в парламенті коаліцію з партією олігархічної буржуазії (Партією регіонів). Ні до цього, ні після жодна з комуністичних партій нашої планети на таке не наважилася. Думаю, що бідні Карл Маркс вкупі з Енгельсом і Леніним просто в трунах і мавзолеї перевертаються.

Хто там у нас ще керував за ці понад 18 років? Соціалісти були, з відомим всім результатом. Соціал-демократи, ті, які з відомою літерою (о), що, як вони кажуть, означає об'єднані, а народ їх дуже влучно охрестив обрізаними, теж при владі були. Результат їхньої діяльности теж відомий. Так звані націонал-демократи вкупі з лібералами теж були. Результат ми маємо у вигляді "свіжини". То хто ж при владі в Україні за 18 років не був? Подобається це комусь, чи ні, але єдиною силою, яка в Україні при владі ще не була, є українські націоналісти. Це факт. Хоче цього хтось чи ні, але невблаганний хід історії, яка просто перебирає варіанти, шукаючи найефективніший з них, врешті-решт саме їх приведе в нашій країні до влади. На той час вони мають сконцентрувати в своїх лавах, або хоча б відмобілізувати на власну службу кращі інтелектуальні й організаційні сили як України, так і 30-мільйонної української діаспори. Особливо останньої, яка накопичила найбагатший скарб у світі – інформацію і досвід державного управління всіх країн світу. З кращих представників української інтелектуальної еліти нашої держави і української діаспори можна сформувати таку антикризову команду, якої не має жодна інша нація світу.

ЗНИЩЕНО ПАМ'ЯТНИК КОБЗАРЕВІ

А ініціатор цього ганебного дійства отримав почесну грамоту від прем'єра

Михайло КУРДЮК, ветеран Другої світової війни

У Тростянці на Чернігівщині знищено пам'ятник Тарасові Шевченку. Бетонний бюст скинуто з п'єдесталу так, що оголилася металева арматура, розсипалася голова, а п'єдестал перетворено в купу цегляних уламків. Фундамент також потрощено на щебінь. Навіть місце сплюжено – знищили самшитовий бордюр, вирвали барвінок, що прикрашав місцину, а на тому місці посадили хирляві кущі ялівця козацького, які вже всохли.

Такий вигляд мав пам'ятник до того, як його зруйнували.

Вчинок викликав величезне обурення місцевого населення, а також численних туристів, які масово відвідують Тростянець, щоб побачити садовий шедевр, створений талановитим садівником Іваном Михайловичем Скоропадським – дідом останнього гетьмана України Павла Скоропадського.

Цей монумент було споруджено на відзначення 150-річчя з дня народження великого сина українського народу за ініціативи колишнього голови Ічнянського райвиконкому Василя Михайловича Чалого. Тоді ж подібний пам'ятник було встановлено в заповіднику Качанівка, який стоїть і досі, бо там цінують наших геніїв.

Як вдалося встановити, розпорядження про знищення згаданого пам'ятника самочинно видав директор Дендрологічного парку "Тростянець" Національної академії наук України, кандидат біологічних наук Олексій Ільєнко. Він робив спробу паплюжити погруддя великого українця ще сімнадцять років тому, але тоді виступ газети "Сільські вісті" призупинив неподобство.

Як повідомив перший заступник глави Ічнянської районної адміністрації Микола Коломієць, ніякого узгодження на рівні району про знесення пам'ятника Тарасові Шевченку не обговорювалось і не стояло на порядку денному. Твердження Ільєнка про те, що це не пам'ятник, а стела, яка "у майбутньому після реставрації стоятиме біля сільської ради або біля школи", спростовував Тростянецький сільський голова Олексій Могила, який сказав, що він про перенесення пам'ятника нічого не знає і руйнування велося без його відома.

Дивним є коментар О.Ільенка, що він дав Всеукраїнській тижневій газеті "Сіверщина", що виходить у Чернігові. Директор безсоромно запевняє, що "це не пам'ятник, а стела... її попереднє розміщення – біля містка у дендропарку – їй абсолютно не підходило. Цегляний постамент, на якому вона стояла, розсипався сам. Стела гепнулася на землю".

Це, м'яко кажучи, безсоромна вигадка, коли погруддя символу України видають за стелу. Спростовує цю брехню фото, зроблене до погрому. Очевидці свідчать, що "стелу" так гепнули головою вниз, що каркас із арматурного заліза не втримав бетону.

Про цей негідний вчинок ще в квітні було повідомлено керівництву Української держави, але реагування було дивним. Замість покарання винного – урядова нагорода. На підтвердження цього повідомляю зміст публікації Ічнянської районної газети "Трудова слава" за 04. 07. 2009 року.

"Грамота від прем'єра

Директор Тростянецького дендрологічного парку Олексій Ільєнко нагороджений почесною грамотою Кабінету Міністрів. Нагороду заслужений природоохоронець отримав від Прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко за вагомий особистий внесок у розвиток заповідної справи, збереження навколишнього природного середовища, багаторічну сумлінну працю та високий професіоналізм. Крім того, він нагороджений відзнакою НАН України "За професійні здобутки".

Коментарі зайві. Слово за свідомими українцями.

РОСІЯ: РУХ ОПОРУ

ДОЛАЮЧИ ІМПЕРСЬКИЙ ТОТАЛІТАРИЗМ

Публічні акції протесту проти путінського режиму в Росії

Прагнення задекларувати факт наявності в російському суспільстві здорових, не заражених бацилою шовінізму сил і водночас засвідчити власну незгоду з сатанізацією російським керівництвом процесів, котрі відбуваються в Україні, став вирішальним у справі обрання місця проведення зборів. Другого жовтня нинішнього року у приміщенні Національної спілки письменників України відбувся з'їзд російських національно-демократичних організацій, котрі є радикальними опозиціонерами нинішній кремлівській камарильї та стоять на засадах безкомпромісної боротьби з тоталітарним устроєм російської держави. Як зазначив у вступному слові Голова Центральної Ради партії "Свобода" Юрій Бєляєв, російські спецслужби доклали чималих зусиль, аби більшість запрошених на з'їзд так і не змогли на нього потрапити. Про це свідчили надіслані на ім'я голови оргкомітету з питань проведення з'їзду російської радикальної опозиції в Києві Петра Хом'якова листи від кількох чільників російських патріотичних і національно-демократичних партій та організацій. Солідаризуючись із учасниками з'їзду, вони вибачалися за відсутність. Виступаючи перед присутніми, професор Петро Хом'яков, який нещодавно подав на ім'я Президента України клопотання про отримання політичного притулку, подякував українським патріотам, котрі надали посильну допомогу в справі організації проведення з'їзду. Дозволю собі цитату з його доповіді: "Ми не хочемо війни з Україною. Ми не сіємо, як це чинить кремлівська хунта, і не сповідуємо ідей людиноненависницького шовінізму. Ми з розумінням ставимось до всих національно-визвольних рухів".

Згаданий вище Юрій Бєляєв оприлюднив позицію партії "Свобода": "Зібравшись тут, себто за межами Росії, ми продовжуємо започатковані російською інтелігенцією ще в XIX ст. традиції. Борючись з монархізмом і прагнучи не потрапити до рук царської охранки, російські патріоти вимушені були збиратися на з'їзди й конференції за межами Росії, видавати там просвітницьку й опозиційну літературу. Ми завжди підтримували антиімперські радикальні рухи. Нинішній Кремль – зло. Не лише для України, а й для російського народу. Стверджую, що в Росії російських націоналістів переслідують. Влада продовжує сповідувати й практикувати нівелюючу людську гідність і національну ідентичність ідеологію. Знищити її – наш обов'язок".

Інші доповідачі оприлюднили старанно приховувану правду про діяльність нинішніх російських спецслужб. Російський загал примусили повірити в щирість демократичних процесів перепохованням у Москві почилих на еміграції діячів Білого Руху, показовим об'єднанням цілковито підконтрольної світській владі Російської Православної Церкви й Російської Православної Церкви за кордоном. Влаштовуючи довкола цих заходів гучні помпезності, російські можновладці замовчують факт обурення російською політичною еміграцією прирівнянням осіб, котрі боролися з комуністичним тоталітаризмом, до його сповідників та прислужників. Не повідомляють загал і про те, що сплановане російськими спецслужбами "возз'єднання" церков багатьма церковними ієрархами РПЦЗ так і не отримало визнання, оскільки насправді відбувається нахабне захоплення й привласнення церковного майна, створених російською антикомуністичною еміграцією духовно-культурних центрів і творення агентурної мережі. Заслуговує особливої уваги й активізація роботи російських спецслужб у країнах Західної Європи. Однією з "перемог" російської розвідки є нещодавня заява польських урядових кіл про визнання пакту Молотова-Ріббентропа 1938 р. як змови між нацистською Німеччиною й комуністичним Радянським Союзом про поділ Польщі, котрий був реалізований у 1939 році. На тлі безугавних територіальних претензій Росії до України (йдеться не лише про Крим, а й про весь південь України), ці заяви є однією з форм підготовки думки світової громадськости про необхідність ліквідувати державність українців і здійснити її територіальний поділ.

Репрезентанти майже тридцяти громадських оранізацій та політичних партій розглянули демографічні, соціальні й економічні проблеми сучасної Росії. Було констатовано щорічне скорочення населення країни майже на півтора мільйони осіб, що є демографічною катастрофою.

Цією статтею не ставлю за мету переповісти або принаймні побіжно викласти тези з доповідей доповідачів. Майже кожне слово було зафіксоване відеокамерами, тож сподіваюся, що з часом матеріали поважного зібрання стануть доступними кожному бажаючому. З'їзд ухвалив сім звернень і заяв, обрав Координаційну Раду Національного Порятунку в складі чотирнадцяти осіб і трьох співголів. Ними стали Юрій Бєляєв, Станіслав Терехов і Петро Хом'яков. Окрім того, було укладено угоду про проведення низки заходів, спрямованих на створення єдиного патріотичного й водночас антиімперського інформаційного простору, намічено шляхи й форми проведення роз'яснювальної серед російського народу роботи, домовлено про координацію зусиль у боротьбі з кремлівською тоталітарною системою. Координаційний Комітет оголосив про ініціативу проведення в Києві до кінця нинішнього року міжнародного антиімперського з'їзду.

Реакція на проведений у Києві з'їзд з боку московських високопосадовців була очікуваною й закономірною. Вже наступного дня мер Москви Лужков ініціював обговорення закону про посилення боротьби з російським (саме російським) націоналізмом. Проте звістка про запланований у Києві з'їзд зацікавила не лише російські спецслужби. Небайдужість до його організаторів проявила і Служба Безпеки України. За день до проведення з'їзду авторові цих рядків зателефонував офіцер СБУ і попросив надати йому координати Петра Хом'якова. Маю сумнів у тім, що СБУ неспроможна знайти в Києві особу, котра звернулася з проханням про отримання в Україні політичного притулку і свідомо веде публічне життя. На прохання російських радикальних опозиціонерів доношу до відома загалу й працівників СБУ зокрема наступне: дії російських націоналістів цілковито відповідають інтересам українського народу й незалежної Української держави. Для владних структур, котрі займаються забезпеченням державної безпеки, російські радикальні опозиціонери є активними й принциповими помічниками. Логіка свідчить, що ці структури повинні були б всебічно підтримати діяльність російських радикалів, оскільки для останніх незалежність України є гарантією їхнього життя й безпеки. Вони кровно зацікавлені в цілковитій незалежності й унеможливленні діяльности в Україні російської "п'ятої колони".

Неприємною і навіть такою, що викликає почуття сорому, була й реакція багатьох українських журналістів. Задля висвітлення події їх з'явилося суттєво менше, аніж запрошувалось. Відзнявши кількахвилинні кадри й взявши інтерв'ю в організаторів, більшість з них, навіть не очікуючи прийняття прикінцевих документів і резолюцій, залишили зал, у якому відбувалось без перебільшення історичне дійство. Прикро, що репортажі про амурні походеньки аморальних "зірок шоу-бізнесу" для них видаються важливішими і привабливішими, аніж прагнення ідеалістів протистояти брутальній навалі підлости, брехні й несправедливости.

Олесь ВАХНІЙ

ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

ФСБ ВЗЯЛАСЯ ЗА УКРАЇНСЬКИХ ВЧИТЕЛІВ У МОСКВІ

Українська громада в Росії зазнає політичних утисків з боку російської влади.

Про це заявив співголова Об'єднання українців у Російській Федерації Валерій Семененко.

Він розповів, що українські вчителі стали об'єктом зацікавлення російських спецслужб.

"Вони не приховували, що представники ФСБ обходили наших вчительок, зокрема Карасьову Лену і Шовгун Ніну, і питали, що там робилося. Я спершу цього не знав, бо дівчата були залякані, але потім вони мені сказали", – розповів Семененко.

Директора московської школи, при якій діяв Український центр, звільнили з роботи. Пояснили, що через пенсійний вік, але Семененко припускає, що через прихильність до української діаспори.

Не сподобалося представникам російської влади і те, як українці обговорювали складні сторінки історії. "З історії України ми слухання і по Мазепі проводили. Це, мабуть, стало основною причиною тиску і нападу на нас", – зазначає Семененко.

Співголова Об'єднання українців Росії вважає, що українська громада стала заручником погіршення українсько-російських міждержавних відносин на найвищому рівні, адже до того понад десятиліття Український освітній центр діяв не в підпіллі, а з відома управління освіти Москви.

Він додав, що український центр було закрито. За опечатаними дверима – українські книжки, дитячі національні костюми і супутник, що приймає телеканали з України.

Навесні минулого року московська влада заборонила діяльність Українського освітнього центру. Цей центр діяв при місцевій школі № 124 з 1995 року, а нещодавно був відбудований за кошти українських підприємців, які вклали в устаткування близько 25 тисяч доларів. Офіційна причина закриття – недотримання російського законодавства.

Семененко визнає, що Центр порушив деякі норми, але каже, що пропозицію виправитися московські чиновники вперто не хочуть чути і натомість повністю заборонили діяльність установи, в якій навчалося близько сотні українських дітей.

За матеріалами ЗМІ

ЛІТОПИС БОРОТЬБИ

У свято Покрови, в день 67-ї річниці створення Української Повстанської Армії, на цвинтарі в селі Зеленому Гусятинського району Тернопільської області постав пам'ятний знак п'ятьом невідомим повстанцям, які загинули поблизу села в нерівному бою з большевицькими карателями у березні 1946 року. Збудували його за фінансової підтримки Проводу Тернопільської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів та спільних пожертв мешканців Зеленого та Саджівок Гусятинського району.

ОСВЯЧЕНА ВІЧНОЮ ПАМ'ЯТТЮ

У Зеленому на Тернопільщині освятили пам'ятник невідомим повстанцям

Оксана ПЕТРІВСЬКА

Відзначити цю подію, що для селян перетворилася у справжнє свято, зібралися громади Зеленівської сільської ради та навколишніх сіл. Прибули на урочистості й голова Проводу ТОО КУН Іван Білах, депутат Тернопільської обласної ради нашоукраїнець Степан Барна, заступник голови Гусятинської райдержадміністрації Ярослав Шмакалюк, представники Конгресу Українських Націоналістів із сусідніх районних організацій.

...Вологої і холодної березневої ночі 1946 року зв'язкова привела хлопців-повстанців на хутір біля села Саджівки. Хлопці попросилися ночувати до одної хати. Господар визвався сторожити. Але хтось, певно, видав, бо енкаведисти підібралися до хутора, де зав'язався бій. Полягло чимало червоноармійців, але загинули й повстанці. На хуторі впало шестеро. Один – з Монастирихи, Василь Купецький, то його тіло вночі забрали рідні схоронити, а п'ятеро й досі залишилися невпізнаними. Чи були вони зблизька чи здалеку – невідомо. А може, десь у Карпатах і досі не знають, що їхній брат чи батько навіки ліг у святу тернопільську землю? Можливо, час ще відкриє завісу над таємницею цієї березневої ночі, і ми дізнаємося імена тих, хто впав тоді біля Саджівок...

Тієї ночі не спали навколишні села, здригалися від далеких пострілів, передчуваючи, що ляже цвіту найкращого чимало, що знову большевики зганятимуть людей, аби впізнавали серед понівечених тіл своїх синів, братів, батьків. Аби потім тих, хто з розпачу видасть себе, переслідувати, арештовувати, вивозити, втілюючи нелюдську жадобу крові й знущань над кожним, хто насмілювався бути українцем. Та на ранок мало хто й знав, що серед ночі шестеро юних смільчаків із Зеленого схоронили загиблих героїв на місцевому цвинтарі. Серед них і Роман Вецал, якому тоді було лишень 15.

"Мого батька – він був був регентом – кадебісти заарештували прямо в церкві, тримали в Чорткові. Два брати – Богдан і Степан були на війні. Хотіли заарештувати матір і мене, але ми втекли. Я пішов у Саджівки, де зустрівся з одним чоловіком і попросився в партизани, бо однаково мені не було куди подітися. А тоді якраз був бій коло Саджівок", – ділиться спогадами Роман Вецал. Йому й запропонували організувати захоронення повстанців, які напередодні загинули в бою з карателями.

"Ми, шестеро хлопців, копаємо широку могилу. Погода – мокра й холодна. А тут везуть нам шістьох – такі гарні, молоді... А коліна в них погнуті, стріляли, видно, з автоматів, та так і згинули, – каже пан Роман і на очах з'являються скупі чоловічі сльози. – Нам залишили п'ятеро. Нагріли ми води, попарили коліна їх, щоб розігнути, щоб у могилу вмістилися. Не могли класти їх на голу землю, то знайшли якісь грубші патики та якісь старі верети, вкрили, аби не сипати землю на обличчя. Так і похоронили, зарівняли землю, що й сліду не залишилося".

А заразом заховали глибоко і таємницю цієї холодної березневої ночі. Чи були ці молоді люди героями – вони й досі того не усвідомили. Подібні герої, хто збирав харчі, переховував поранених, хоронив загиблих, у той час були, певно, в кожній родині в нашому краю.

Понад сорок літ лежали повстанці самотньо у землі, панахиду правив над ними тільки осінній дощ... Коли зазоріла над Україною воля, згадали зеленівчани про них, встановили на могилі березовий хрест, відправили панахиду. А 14 жовтня цього року встановили гранітний пам'ятний знак. Старалися, збирали гроші усією громадою. Найбільшу лепту внесли націоналісти (зокрема їхній обласний провідник Іван Білах), які докладають чимало зусиль для відродження історичної пам'яті та гідного вшанування учасників національно-визвольних змагань на Тернопіллі.

А чого вартий лишень приклад уродженця цих країв, а нині столичного жителя – Петра Дуди! Цей поважний чоловік написав звернення до депутатів Верховної Ради України та київського мера з проханням допомогти облаштувати пам'ятник у маленькому українському селі Зеленому і стояв під парламентом, на київському стадіоні і на Хрещатику.

"Отак стою собі з плакатами і листами під Верховною Радою, – розповідає пан Петро, – йдуть депутати – і наші, й не наші – і ніхто не звертає на мене уваги, де там якісь гроші дати! На стадіоні мало не набили, а за два дні такої моєї "праці" на Хрещатику одна жінка дала аж ...п'ять гривень! Черновецький шуму наробив чимало, а користі, як і з депутатів, ніякої! Але всупереч усьому, за сприяння добрих людей, з гідністю і патріотизмом у серці лишень за два місяці пам'ятник ми побудували".

Віднині повстанська могила не самотня – освячена, оспівана вічною пам'яттю, зі стежиною, що ніколи не заросте. Кожної Покрови, відзначаючи річницю Повстанської Армії, приходитимуть сюди зеленівчани, приводитимуть дітей своїх, аби ті вчилися на героїчному чині воїнів УПА любити свою землю і шанувати волю. Так відбулося й цьогоріч.

Розпочалися урочистості зі Служби Божої та панахиди в місцевій церкві Перенесення мощей святого Миколая, яку відслужили отці Андрій Карпець та Олег Скідньовський, настоятелі храмів у Зеленому та Саджівках. Вони ж і освятили споруджений пам'ятник, виголосили промови. На переконання душпастирів, Українська Повстанська Армія є яскравим прикладом жертовності та служіння Україні, на якому слід виховувати нинішнє молоде покоління. Такої ж думки дотримуються і в місцевій школі (директор Ганна Лис), учні якої взяли активну участь у заході, підготували цікавий концерт та поповнили ряди дитячої патріотичної організації "Козачата". Козачата ще й отримали подаруночки від сільського голови та книжки про Командира УПА Романа Шухевича від Івана Білаха.

У святі вшанування воїнів УПА в Зеленому взяв участь і хор патріотичної пісні "Заграва". Тернопільські артисти привезли селянам дуже цікавий творчий доробок – повстанські та авторські пісні, високохудожнє слово, тому й отримали гарячу підтримку вдячних глядачів.

Привітали зеленівчан і гостей також сільський голова Степан Господарик, стараннями якого було організовано це святкування, станичний станиці "Лисоня" Братства ОУН-УПА Тернопільського краю Роман Ванчур, керівник Підволочиської районної організації ВЛУЖ, секретар РО КУН Ганна Фостаківська-Хведус.

Звичайно, у цей день не оминули й теми сучасної політичної ситуації в Україні, зокрема й майбутніх президентських виборів. Іван Білах, голова Тернопільської організації КУН, наголосив, що вибирати ми повинні того президента, який керується національними інтересами. Депутат Тернопільської облради Степан Барна, виступаючи на зібранні, підкреслив, що таким главою держави ми бачимо нині чинного Президента Віктора Ющенка. Така думка молодого політика викликала гарячу підтримку селян. Дії нашого Президента як національного лідера високо оцінив і Ярослав Шмакалюк, закликаючи громаду до обговорення нового проекту Конституції України.

Покрова, яка зранку накрила землю першим снігом, надвечір трохи розпогодила небо над краєм. Можливо, у цьому є добрий знак – як за холодною зимою йде весна, так і над маленьким селом з такою весняною красивою назвою – Зелене – таки розвиднеться і життя стане – заможнішим, влада – прихильнішою, майбутнє – стабільнішим.

КУН У ДІЇ

НЕЗАБУТНІ СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

З нагоди 95-ї річниці першого бою Січових Стрільців

З ініціативи Турківської районної організації КУН та за підтримки районної ради проведено масовий захід біля символічної могили на знак пам'яті першого бою Українських Січових Стрільців біля с.Сянки Турківського р-ну.

Цей захід був присвячений 95-й річниці цієї знаменної події.

О 14-й годині шестеро священиків (троє з них православні Київського Патріархату, а троє УГКЦ) відправили панахиду. Після панахиди отець Тарас (Бульо) виголосив проповідь релігійно-патріотичного змісту.

Урочисту церемонію відкрив сільський голова с.Сянки пан Вашлечко, відтак виступили голова Турківської ради Юрій Лило, депутат ВР України Володимир В'язівський, депутат Львівської облради Олесь Старовойт, голова Турківської ГО КУН Василь Цибак, від Закарпатської організації "Свобода" Мирослава Калинич, сільський голова с.Лімна Степан Будз.

Був це перший бій, де стрільці прийняли справжнє бойове хрещення, була перша збройна зустріч українського вояка з московським від часів Полтавської битви 1709 року.

Микола Михайлик звернув увагу присутніх на важливість президентських виборів, від яких залежить доля кожного українця і України загалом, і закликав згуртуватися навколо Президента Віктора Ющенка і обрати його на другий термін. По закінченні урочистої частини силами Турківського районного Будинку культури відбувся гарний святковий концерт, на якому звучали патріотичні пісні про Українських січових стрільців і УПА.

Микола МИХАЙЛИК,
член Турківського
районного Проводу КУН.
Львівська обл.

НАМЕТИ КУН У КРИМУ

З 11.10.2009 р. до 15.10.2009 р. Кримська організація КУН, згідно з рішенням керівництва партії, проводила кампанію з представлення та обговорення проекту Конституції України Президента України В.А.Ющенка. Намети з партійною символікою були виставлені в містах Алушта, Ялта, Євпаторія і смт Красногвардійське. Агітатори роздавали матеріали щодо проекту Конституції України, а також газету "Нація і Держава". Багато людей цікавилися партією та ідеологією. Були і недоброзичливці, але провокацій та спроб насилля не було. Ми вважаємо, що такі акції у районах і містах Криму для популяризації партії необхідно проводити регулярно.

Прес-служба КО КУН

ПИТАННЯ ІДЕОЛОГІЇ

ПЕРСПЕКТИВИ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

Щоб відбудувати Українську державу, треба із зрабованого українського народу творити свідому українську державницьку націю

Про "картину генерального мордобитія", яку описав Тарас Шевченко, пам'ятає багато хто, адже всі училися у школі. А чи всі помічають у нашому сьогоденні психологічну картину "генерального ограблєнія України і насильницького відібрання її в українців" (за тим же Шевченком)? Вочевидь, далеко не всі.

Микола БІЛИЙ,
політолог

Спочатку короткий абрис. Чому психологічної картини? Бо все у ній опирається на психологію.

Прийшов День Свободи в Україну – 24 серпня 1991 року. Та не прийшла влада в руки українців. Тому День Незалежності є поки що такою собі примарою. Владного коня осідлали ті, хто грівся при владі й раніше. Хіба що з незначним домішком нового людського українського елементу, у якого не вистачило сили повернути Україну на український шлях.

З одного боку, на початку дев'яностих всі свідомі українці полинули до своєї скаліченої окупаційним режимом нації – піднімати, відроджувати її історичну пам'ять, мову, гідність. При цьому вони жертвували своїм достатком, часом, комфортом, ба навіть і здоров'ям та життям. З іншого боку, владні вороги України і українства разом з байдужими попихачами запустили в хід машину тотального пограбування національних багатств України. Будь-яка посада, будь-яке чиновницьке крісло сприяло успішному пограбуванню. І тут, як у Шевченка, чим більшого чину держиморда, тим більше у нього награбованої власності. У найбільших – мільярди, у менших – мільйони, у дрібніших – сотні тисяч, у дрібних – ще менше. А у свідомих українців ("екстремістів") – ваучери!

У психологічному аспекті світ ще ніде й ніколи не бачив такого викривлення. Бо якщо за Геґелем "держава – це дійсніть моральної ідеї, моральний дух, як явно, сама собі ясна, субстанціональна воля...", то українська дійсність – повна антитеза. Ситуацію ілюструє вислів видатного ідеолога М.Сціборського, який побачив світ у першій половині XX століття: "Сучасний парламентаризм витворює свого роду "спеціалістів" від політики, цілком відірваних від народного ґрунту. Партійні комітети стають "торгівельними бюрами", де можна купити-продати суспільний інтерес по вподобі. Це давно вже привело до скупчення в проводі партій різних неморальних суспільних покидьків, а самій політичній діяльності надало в народній опінії характеру несумлінного і своєкорисного "гешефт-мехерства". Наслідок – найкращі, здібні, творчі елементи суспільства з відразою відвертаються від політики".

Щоправда, свідомі українці не через відразу йдуть з політики. Адже цього вони не мають права робити, бо йде жорстока боротьба за Україну. Їх, найкращих, здібних, творчих, свідомих, моральних не пускає у владу владний криміналітет. Тим більше, що місця у владі продаються не за ваучери, а за цілі гори доларової зелені. Себто владні грабіжники купують собі владу. То чому цей стан речей я називаю психологічно перевернутим? Тому, що національно-визвольна революція мала би привести у владу найкращих, здібних, творчих, моральних українців.

А що ж народ?! Його немає, бо він ще не вийшов на політичну арену, не піднявся на свій законний конституційний повний зріст. А як йому вийти? Чи наука вже розробила правила, норми, тактику і стратегію такого виходу для українства? Розробила, та ще й з урахуванням специфіки українського стану речей, а саме кількох століть бездержавності, зрабованости нації під іноземними окупаціями.

Запозичена космополітичноліберальна демократія, що впала з неба на голову зрабованого українського народу, не здатна вивести українство до власної національної держави. А що каже наука?

Наголосимо, що зібрання наукових праць видатного українського політолога XX століття Степана Бандери називається "Перспективи української революції", а зібрання наукових праць видатного філософа-політика Ярослава Стецька – "Українська визвольна концепція". Український народ до цих наукових ідей ще й досі не допущений. А праць з цієї тематики – предостатньо. Глибоко філософських, науково виважених, історично вивірених, політично апробованих, за авторством великої плеяди українських мислителів, учених, політиків, починаючи від Тараса Шевченка і до М.Міхновського, Д.Донцова, Є.Коновальця, С.Бандери, Я.Стецька, М.Сціборського, С.Ленкавського і багатьох-багатьох інших.

Осучаснити викладені в тих працях концепції, принципи, тактики, стратегії – сьогодні не проблема. Та щоб це зробити, слід ті роботи глибоко вивчити, усвідомити усією нацією. Думки українських мислителів повинні штудіюватися у школах, вишах, доноситись до народної свідомости через ЗМІ. Вони мають стати настільними книгами для сучасних українських політологів і політиків.

Щоб відбудувати Українську державу, треба із зрабованого українського народу творити свідому українську державницьку націю, а з населення України – свідому українську політичну націю. Але ж цього свідомо не хотіла робити неукраїнська влада в Україні аж до приходу Президента В. Ющенка. Зверніть увагу, скільки люті викликають у всіляких зайд, манкуртів, яничарів кроки в цьому напрямку першого українського Президента новітньої доби В.Ющенка!

Наукові розвідки і практичний досвід невблаганно вимагають перехідного – від підневільного стану до національної держави – періоду з перехідним політичним устроєм. Основними завданнями такого устрою мають бути: виховання, плекання свідомої української державницької нації; сприяння державотворчим українським політичним і громадським організаціям; суворі способи і засоби приборкання антиукраїнських сил в Україні; максимальне сприяння демократичному життю тих національних меншин, які щиро включилися у будівництво Української національної держави; розвиток і вживлення в життя принципів національного солідаризму.

Виконання названих вище завдань перехідного періоду має народити (чи відродити?) державницьку українську націю. Скільки часу займе такий період? Покаже життя. Вочевидь, буде він тим коротшим, чим наполегливіше й грамотніше справжня політична еліта нації, яка має прийти у владу на зміну криміналізованій зграї грабіжників, виконуватиме перехідні державницькі завдання, опираючись при цьому на український народ, плекаючи в ньому національно-свідомі сили, заповнюючи найкращими представниками тих сил всі владні і чиновницькі щаблі в державі. Для прикладу процитую тези з праці С.Бандери 1958 року "Перспективи української національно-визвольної революції" стосовно ставлення до москалів, які в той чи інший спосіб напозвли в Україну за часи її підневільного стану. Політолог поділив їх на три категорії. "Перша – мешканці України російської національності, які заслуговують на те, щоб їх трактувати як громадян України, на підставі не тільки самого їхнього замешкання, але й того, коли, як і чому вони прибули в Україну, як ставилися до українського народу й до прав України в минулому та що найважливіше, як вони в даному моменті ставляться до українських визвольних змагань і до української держави. Вимога повної лояльності супроти України і її визвольної боротьби стоїть на першому місці. Тим москалям, які відповідають цим вимогам, треба запевнити і забезпечити повну і всебічну рівноправність у всіх громадських правах на повну свободу їхнього національного розвитку, відповідно до міжнародних засад щодо національних меншин. Участь цієї категорії москалів у визвольних змаганнях на засаді добровільності чи обов'язкової мобілізації, має мати характер індивідуальний, за принципом територіальним, а не в окремих москальських формаціях.

Друга категорія – це москалі – поза України, головно вояки совєтської армії, які не воюють проти українських визвольних сил. Під час необхідного їхнього перебування на українській території сприяємо творенню з них протибольшевицьких формацій, більших чи менших, які повинні чи не скоріше покинути українські землі і перейти на російські терени для активної протикомуністичної боротьби. При цьому треба дбати про забезпечення, щоб вони не виступили до боротьби проти самостійної Укріни.

До третьої категорії зараховуємо всіх москалів активних чи потенційних ворогів української державності. Діючі ворожі сили треба знищувати і унешкідливлювати доступними в даній ситуації засобами і методами, згідно з міжнародними правилами поступування під час війни. Ґенеральною напрямною є намагатися усунути поза межі України по змові найбільшу кількість ворожо наставлених москалів, щоб не обтяжувати себе втримуванням і забезпеченням великої маси ворожого елементу як полонених, чи інтернованих в трудних умовинах боротьби".

Процитовані тези кожній нормальній людині в Україні були б зрозумілі ще в 1991 році. До речі, приблизно за такими рекомендаціями діяли прибалтійські народи, вирвавшись з московської неволі. І нині, наприкінці першого десятиліття XXI століття, ще виразніше зрозуміло й очевидно, що українці зобов'язані були здійснювати процитовані наукові, логічні і гуманні за суттю рекомендації Степана Бандери. Це й тепер абсолютно необхідно для успішного проходження українством перехідного періоду.

До речі, єдиний чин, що є лакмусовим папірцем за визначенням для нашої еліти – чи українська ця еліта? Вимога такого чину від владної еліти з боку українського народу є показником: чи маємо український народ (націю), чи поки-що лише зрабоване, залякане населення.

Мусимо констатувати: ми мали б розпочати перехідний період ще 1991 року, але довго "мали, що мали", тож опинилися на початку перехідного періоду аж нині, з "приходом до тями" першого українського Президента Віктора Ющенка.

ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ

НЕ ГРИЗІТЬСЯ, УКРАЇНЦІ

Володимир СІРЕНКО

ПРОЗРІННЯ

В Союзі був вивищім безпеки інтерес.
Нізащо, всім на острах загріб НКВС
колгоспного хлопчину смиренного, як віл.
Із папкою сів слідчий, якийсь Петров, за стіл,
сказав: – Хохол, признайся, в печінку сто чортів,
Політбюро і Сталіна ти знищити хотів?
Отетерів хлопчина. Він міг лише орать.
І все одно отримав нізащо двадцять п'ять.
Коли старим звільнявся, промовив сам собі:
– Життя – під хвіст собаці... То мабуть, далебі,
було б мені найкраще всім людям на добро
скосити кулеметом оте політбюро.

ОДОСПІВНІ ГЕРОЇ

Коли зачахлих з голоду гребли нас на гробки,
лунало, що ведуть нас у рай більшовики.
Коли в Сибір вивизив нас конвой НКВДе,
лунало, що ми дихаєм так вільно, як ніде.
Коли не йшли нікуди ми, бо сили вже нема,
лунало, що крокуємо і вождь біля керма.
Сяк-так перебивались ми під одоспіви ці,
а жирували куплені партійцями співці,
і славили, і славили діяння сатани.
Сьогодні ми їх славимо, бо класики вони,
Герої, кавалери найвищих орденів
на крові України замучених синів.

ОСТАННЯ ІМПЕРІЯ

"Москва слезам не верит" – пішло із краю в край.
Що правда, то вже правда. Їй крові подавай.
Вона її жлуктила аж по Далекий Схід.
Зазнав від неї горя вже не один нарід.
І буде зазнавати, як видно, ще не раз.
Адже є Україна, є Азія, Кавказ.
Усіх вона обдурить і знайде прецедент.
Сусіду вже погрожують прем'єр і президент.
Подивишся, Росія така ж, як і була –
імперія безглуздя і світового зла.
Але й вона, як свідчать історії віки,
на щастя поневоленим розвалиться таки.

В МОСКОВСЬКОМУ ПОЛОНІ

Переяславську угоду, випиши півлітру,
цар пожмакав і закинув, як пішов до вітру,
а з полегшенням вернувшись у свої палати,
наказав під караул українців взяти.
Ще, дивися, їх покличе воля знов до бою
і почнуть гулять, де схочуть, навіть під Москвою.
Та поїла ржа шаблі, виздихали коні.
По сьогодні наші душі в московськім полоні.

ПЕРЕВІРКА НА ПАТРІОТИЗМ

Щоб позбавитись у Києві нам депутатів,
революцій не треба робить,
а призначити їм всенародну зарплату,
і вони розбіжаться умить.

ДОКРИЧАЛИСЯ

За Брежнєва і за Хрущова
кричали ми: "Свободу слова!"
Прийшла вона у кожну хату
і потягнуло нас блювати,
бо і в промову, і в газету
слова беруть із туалету.

НЕ ГРИЗІТЬСЯ, УКРАЇНЦІ

Не гризіться, українці, в партіях і рухах.
Пам'ятайте – світ вас бачить, і тим більше слуха.
Особливо не спускає з нас Росія ока,
котра вчила наших діток какать,
нокать, чтокать,
вчила матір продавати на інтербазарі –
в штовханині матюкливих, п'яних яничарів.
Наробила їх до біса. Чуєте ще й досі,
за єдиним сересером як вони голосять.
Як їх тягне за ковбаси мокрі та смердючі
брата старшого лизати і його онучі.
В своїм краї, у світлиці батькової хати
під святими образами прислужливо прати.
Нагризлися вже доволі, прогризли минуле
і, напившись, на перинах московських поснули.
Пов'язали нас дурненьких у Переяславі,
а Хмельницького скупали у чужинській славі.
І пішло все наше прахом, все до 'дної ями,
як сказав поет, що виріс поміж холуями.
Навіть соромно згадати. Але, слава Богу,
ми виходимо з неволі на свою дорогу.
І, згадавши, хто ми справді, козацькую славу,
підіймаємо до Бога над Дніпром державу.
Ми не зайди підворітні – України діти.
Нам під небом її вічним нічого ділити.
Вона буде, і їй волі натече по вінця,
якщо ми не будем гризтись, браття-українці.
Обійміться, щоб з нас приклад всі народи брали!
Хай гризуться комуністи і регіонали.
Нам Вкраїна – Храм Господній і святе обійстя.
Їм вона, окрім наживи, до одного місця.

ЗАМОРСЬКА СМЕТАНА

Вивелись корови, бугаї недійні,
але наші справи вкрай не безнадійні.
Кажуть, в Україну із-за океану
возять пароплавами пальмову сметану.
В неї як додати ложку алібастру,
встане з гроба Ленін і одужа Кастро.
Та і ви не будете нидіти кастратом,
на коханку кинетесь, наче з автоматом
на рейхстаг. Вона вас ніжно поцілує,
загребе в обійми і капітулює.
Буде вас любити, славити повсюди.
Спатимуть спокійно у Кабміні люди.
Їм перепадатиме теж немало слави,
доки курсуватимуть справно пароплави.

ЗА ЯКІ ЗАСЛУГИ

(майже дитяча загадка)

Із Вітьком завжди була удача.
І собі здирав, і на общак.
А оце недавно він під дачу
деронув державний особняк.
Він ніде позаду не лишався,
бо у всьому мав свій інтерес.
І на зоні, видно, так старався,
що його взяли в КПРС,
ще і завели до кабінету,
в котрім крісла царственно м'які.
Думайте, як маєте кебету,
за які заслуги? За які?

Підказочка:
У Союзі, якщо ви сиділи,
в партію не брали до могили.

м.Дніпродзержинськ

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ЧОРНІ ПРАПОРИ НАД СТЕПОМ

Вперше з'явилися вони на Соборній площі Гуляйполя 30 серпня 1917 року. Групи робітників заводів і селян сільських сотень під чорними прапорами з піснями підходили до будинку Ради Селянських і Робітничих Депутатів, до Комітету Захисту Революції. Н.І.Махно у своїх спогадах так пише про цей момент: "Переді мною предстала селянська воля до свободи і незалежності, котру тільки ширина і глибина української душі може так швидко і сильно виявляти".

Першим розпорядженням Н.І.Махна як голови Комітету Захисту Революції було розпорядження про обеззброєння буржуазії, про відбір вогнепальної і холодної зброї у поміщиків, куркулів, німецьких багачів. Наступним кроком революційного трудового люду Гуляйпільського району було взяття землі у відання Земельних Комітетів, охорона живого і неживого інвентаря, організація у поміщицьких маєтках сільськогосподарських комун із добровольців.

Через два роки чорні прапори вже стали знаменами Революційної Повстанської Армії України (махновці). Віктор Білаш, начальник штабу РПАУ(м) у своїх спогадах пише: "На приміщенні штабу повстанської армії висіли великі чорні знамена з лозунгами: "Війна палацам, мир хатам", "З пригнобленими на гнобителів завжди", "Звільнення трудящих – справа рук самих трудящих!" Над будинком, де засідала волосна рада селянських, робітничих і повстанських депутатів, майоріли два інших прапори з написами: "Влада породжує паразитів. Хай живе Анархія!" І всупереч анархії як безвладдю поряд висів прапор з написом: "Вся влада радам на місцях!" Отже, анархія розумілась як влада народу на місцях. А ще, як згадує учасник подій Волін В.М. у своїй книзі "Неизвестная революция 1917– 1921": "Над першою тачанкою розвівалось велике чорне знамено з написами на обох сторонах полотнища "Свобода або Смерть", "Земля селянам, фабрики робітникам". Ці лозунги були написані срібними літерами".

Н.МАХНО

Щодо прапора з емблемою черепа. У газеті "Дело Труда" № 23, 24 за 1927 рік, у статті "К евреям всех стран" Нестор Махно рішуче повідомляє: "Не належить махновському рухові й фотографія прапора з емблемою черепа". Звичайно, що така фотографія була зроблена з метою дискредитації свободолюбивого духу РПАУ (махновці).

Зауважимо, що в частинах білого генерала Шкуро також були прапори чорного кольору. У московського князя Дмитрія Донського також був прапор чорного кольору зі Спасом. Партійність кольорів є явищем пізнішим і умовно силуваним. А від найдавніших часів чорний чотирикутник символізував чорну землю, зорану вздовж і заволочену впоперек, отже був, на нашу думку, символом рідної землі.

Василь КОРОСТИЛЬОВ,
краєзнавець.
Гуляйполе Запорізької області

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9